

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-179/11

Cimade

in

Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)
proti
Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et
de l'Immigration

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Conseil d'État (Francija))

„Prošnje za azil — Direktiva 2003/9/ES — Minimalni pogoji za sprejem prosilcev za azil v državah članicah — Uredba (ES) št. 343/2003 — Obveznost zagotoviti prosilcem za azil pravico do minimalnih pogojev za sprejem med trajanjem postopka sprejema ali ponovnega sprejema s strani odgovorne države članice — Določitev države članice, ki nosi finančno breme zagotavljanja minimalnih pogojev“

Povzetek sodbe – Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 27. septembra 2012

1. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje — Azilna politika — Minimalni pogoji za sprejem prosilcev za azil v državah članicah — Direktiva 2003/9 — Zagotavljanje minimalnih pogojev za sprejem — Obveznost države članice, v kateri je bila vložena prošnja in v kateri prebiva prosilec za azil*

(Uredba Sveta št. 343/2003; direktivi Sveta 2003/09, člen 3(1), in 2005/85, uvodna izjava 29 ter člena 2(k) in 7(1))

2. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje — Azilna politika — Minimalni pogoji za sprejem prosilcev za azil v državah članicah — Direktiva 2003/9 — Zagotavljanje minimalnih pogojev za sprejem — Obveznost države članice, v kateri je bila vložena prošnja in v kateri prebiva prosilec za azil, do dejanske predaje prosilca v državo članico, odgovorno za obravnavanje prošnje*

(Uredba Sveta št. 343/2003; Direktiva Sveta 2003/09)

3. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje — Azilna politika — Minimalni pogoji za sprejem prosilcev za azil v državah članicah — Direktiva 2003/9 — Zagotavljanje minimalnih pogojev za sprejem — Finančno breme države članice, v kateri je bila vložena prošnja in v kateri prebiva prosilec za azil*

(Uredba Sveta št. 343/2003; Direktiva Sveta 2003/9; Odločba Evropskega parlamenta in Sveta št. 573/2007)

1. Direktivo 2003/9 o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah je treba razlagati tako, da mora država članica, v kateri je bila vložena prošnja za azil, zagotoviti minimalne pogoje za sprejem prosilcev za azil, določene v tej direktivi, tudi za tistega prosilca za azil, glede katerega v skladu z Uredbo št. 343/2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države

članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države, odloči, da bo drugo državo članico kot državo, odgovorno za obravnavanje njegove prošnje za azil, pozvala, naj ga sprejme ali ponovno sprejme.

Člen 3 Direktive 2003/9, ki opredeljuje njeno področje uporabe, namreč določa, da se ta direktiva uporablja za vse državljane tretjih držav in osebe brez državljanstva, ki vložijo prošnjo za azil na meji ali na ozemlju države članice, dokler jim je kot prosilcem za azil dovoljeno ostati na ozemlju.

Glede prvega pogoja za uporabo te direktive, obdobje, v katerem morajo biti prosilcem na voljo materialni pogoji za sprejem, vključno z nastanitvijo, hrano, obleko in dodatkom za dnevne izdatke, se začne, ko prosilci za azil vložijo prošnje za azil. Ta direktiva ne vsebuje nobene določbe, ki bi kazala na to, da se prošnja za azil šteje za vloženo le, če se vloži pri organih države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje.

Glede drugega pogoja za uporabo Direktive 2003/9, člen 7(1) Direktive 2005/85 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah določa, da imajo prosilci za azil pravico ostati v državi članici zaradi postopka obravnave prošnje. Člen 2(k) te direktive določa, da je treba izraz „ostati v državi članici“ razumeti tako, da pomeni ostati na ozemlju ne le države članice, v kateri se prošnja za azil obravnava, ampak tudi tiste, v kateri je bila prošnja vložena. Prosilcem za azil torej ni dovoljeno ostati le na ozemlju države članice, v kateri se prošnja za azil obravnava, ampak tudi na ozemlju tiste države članice, v kateri je bila ta prošnja vložena, kot to določa člen 3(1) Direktive 2003/9.

Take razlage ni mogoče izpodbiti z uvodno izjavo 29 Direktive 2005/85, ki se nanaša le na dejstvo, da postopki, ki jih ta direktiva določa za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah, razlikujejo od postopkov, ki jih določa Uredba št. 343/2003 za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

(Glej točke 37, 39, 40 in od 46 do 50 ter točko 1 izreka.)

2. Obveznost države članice, v kateri je bila vložena prošnja za azil, da prosilcu za azil – glede katerega v skladu z Uredbo št. 343/2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države, odloči, da bo drugo državo članico kot državo, odgovorno za obravnavanje te prošnje za azil, pozvala, naj ga sprejme ali ponovno sprejme – zagotovi minimalne pogoje, določene v Direktivi 2003/9 o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah, preneha le z dejansko predajo navedenega prosilca s strani države članice, ki podaja zahtevo.

Splošna sistematika in namen Direktive 2003/9 ter spoštovanje temeljnih pravic, zlasti zahtev iz člena 1 Listine, v skladu s katerim je treba človeško dostojanstvo spoštovati in varovati, namreč nasprotujejo temu, da bi bil prosilec za azil izključen – čeprav le začasno obdobje po vložitvi prošnje za azil in preden bi bil dejansko predan odgovorni državi članici – iz zaščite minimalnih standardov, ki jih določa ta direktiva.

(Glej točke 56, 58 in 61 ter točko 2 izreka.)

3. Finančno breme zagotavljanja teh minimalnih pogojev, določenih v Direktivi 2003/9 o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah, se naloži državi članici, ki ima navedeno obveznost zagotavljanja teh pogojev.

Finančno breme, ki je povezano z zahtevami, ki izhajajo iz potrebe države članice, da se uskladi s pravom Unije, ima namreč običajno država članica, ki ima obveznost izpolniti te zahteve, razen če ureditev Unije določa drugače. Ker v zvezi s tem niti v Direktivi 2003/9 niti v Uredbi št. 343/2003

o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države, ni določeno drugače, se finančno breme zagotavljanja minimalnih pogojev za sprejem naloži državi članici, ki ima navedeno obveznost.

V skrbi, da bi izpolnili potrebo po pravični delitvi odgovornosti med državami članicami glede finančnega bremena, nastalega zaradi izvajanja skupnih politik azila in priseljevanja, Evropski sklad za begunce, ustanovljen z Odločbo št. 573/2007 o ustanovitvi Evropskega sklada za begunce za obdobje 2008–2013 v okviru splošnega programa „Solidarnost in upravljanje migracijskih tokov“, določa, da se državam članicam lahko da na voljo finančna pomoč, med drugim v zvezi s pogoji za sprejem in azilnimi postopki.

(Glej točke od 59 do 61 in točko 2 izreka.)